

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/49/2014
Identifikačné číslo spisu:	1412010214
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1412010214.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Richarda Bureša a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí 29. apríla 2015 v trestnej veci obvinenej Mgr. C. M. pre prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák., o dovolaní obvinenej podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Mítra proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013, sp. zn. 1 To 171/2012 podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2 a § 388 ods. 1 Tr. por. z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Bratislave z 30. januára 2013, sp. zn. 1 To 171/2012 a konaním ktoré mu predchádzalo

bol porušený zákon

v ustanoveniach § 319 Tr. por. a § 327 ods. 1 Tr. zák. v neprospech obvinenej Mgr. C. M..

Napadnuté uznesenie krajského súdu sa z r u š u j e.

Zrušuje sa aj rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 30. októbra 2012, sp. zn. 3 T 90/2012.

Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Bratislava IV sa p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30. októbra 2012, sp. zn. 3 T 90/2012 bola obvinená pplk. Mgr. C. M. uznaná za vinnú z prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

vo funkcii vedúcej oddelenia vyšetrovania, odboru operatívnej činnosti a vyšetrovania J., národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii, úradu hraničnej a cudzineckej polície M. v nezistenom období, pravdepodobne v čase od 30. 3. 2010 do 7.6. 2010 v K. v objekte M., ako vyšetrovateľka vykonávajúca úkony trestného konania v konkrétnej trestnej veci znemožnila odhalenie trestného činu a zistenie páchatel'a v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení zákona

č. 594/2009 Z. z. tým, že stratila originál a koncept vyšetrovacieho spisu, spisová značka ČVS: PPZ-208/NCP-OV-2006 spolu so zaistenými vecami - finančnou hotovosťou 75 EUR a mobilným telefónom značky A., čím nastala dôkazná núdza, ktorú už nebolo možné rekonštrukciou vyšetrovacieho spisu odstrániť, preto v rozpore s ustanovením § 1 ods. 1 Trestného poriadku, trestný čin nebol náležite zistený a jeho páchatel' podľa zákona spravodlivo potrestaný, pričom trestné stíhanie osoby obvinenej v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: PPZ-208/HCP-OV-2006 aj v dôsledku faktickej neexistencie dôkazov muselo byť následne dňa 10.5. 2011 prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava V zastavené postupom podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku.

Za to jej okresný súd uložil podľa § 327 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. j/, § 38 ods. 3 Tr. zák., § 56 ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 200 eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by bol výkon uloženého peňažného trestu úmyselne zmarený, obvinenej bol uložený náhradný trest odňatia slobody v trvaní jeden mesiac.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená odvolanie.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. januára 2013, sp. zn. 1 To 171/2012 jej odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu písomným podaním z 20. marca 2013 doručeným Okresnému súdu Bratislava IV 16. apríla 2013 podala dovolanie prostredníctvom obhajcu obvinená Mgr. C. M. z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

V podstate poukázala na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že došlo k strate vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-208/NCP-OV-2006, ktorý mala pridelený v inkriminovanej dobe, avšak nestalo sa tak v dôsledku jej nebanlivostného konania. Pracovala ako vedúca oddelenia vyšetrovania a odchádzala pracovať na iné pracovisko. Pred odchodom predmetný spis originál i koncept po zažurnalizovaní dala do obálky spolu s ďalšími dôkazmi a formulármi s tým, aby bol doručený na prokuratúru, dôkazné prostriedky na účet v banke, pričom čísla účtu a symboly napísala na obálku. Spis nechala na stole v kancelárii. Dokumentáciu oddelenia mal od nej prevziať pplk. JUDr. C. O., ktorý sa však tomu vyhýbal, lebo nemal rozkaz na funkciu vedúceho oddelenia. V danom prípade postupovala podľa zaužívaných zvyklostí a nemohla ani len predvídať, že by mohlo dôjsť k strate vyšetrovacieho spisu. O situácii na oddelení po jej odchode svedčí to, že pplk. JUDr. C. O. ako jej zástupca bol vymenovaný do funkcie viac ako 50 dní po jej odchode, pričom až 11. januára 2012 bol vydaný interný predpis upravujúci odovzdávanie spisov.

Podľa jej názoru nedošlo z jej strany k naplneniu subjektívnej stránky prečinu, zo spáchania ktorého bola uznaná za vinnú, nie je daná príčinná súvislosť medzi jej konaním a spôsobeným následkom, teda zastavením trestného stíhania v inkriminovanej veci.

Ďalej poukázala na to, že o pomeroch na úrade pri nakladaní s vyšetrovacími spismi svedčí skutočnosť, že samotní zodpovední funkcionári rezortu nedokázali ustáliť či porušila svoje povinnosti, keď uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby M. republiky bolo najprv trestné oznámenie vo vzťahu k strate predmetného spisu odmietnuté s tým, že nejde o trestný čin. Až následne po právoplatnosti uvedeného uznesenia vyšetrovateľ inšpekčnej služby M. začal trestné stíhanie pre tú istú stratu spisu.

V inkriminovanom čase 02. júna 2010 jej bola ponúknutá funkcia zástupcu riaditeľa Strednej odbornej školy Policajného zboru K., kde nastúpila 07. júna 2010. Je pravdou, že spis nechala v kancelárii na stole

spolu s ostatnými dôkazmi, avšak nemala komu spisy odovzdať, pretože pplk. O. napriek pokynu pplk. Ing. K. M. toto nechcel urobiť a aj dokumentáciu a jeden spis prevzal bez zápisu.

Podľa jej názoru pri jej odsúdení došlo k zásadnému porušeniu práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku čím je daný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V doplnení dovolania poukázala na to, že jej právo na obhajobu bolo porušené tým, že neboli odstránené zásadné pochybnosti o čase spáchania skutku, keď skutok bol vymedzený v časovom období „pravdepodobne od 30. marca 2010 do 07. júna 2010“, teda nie je jednoznačne zistené, kedy malo dôjsť k strate vyšetrovacieho spisu, pričom od 30. mája 2010 do 07. júna 2010 mal do jej kancelárie prístup ktorýkoľvek z kolegov a svoju povinnosť považovala za splnenú tým, že odovzdanie spisov prebehlo v súlade so zaužívanou praxou. Súd sa nedostatočne vysporiadali s neexistenciou interného predpisu upravujúceho odovzdávanie spisov, pretože odvolací súd iba konštatoval, že táto skutočnosť ju nezbavuje trestnej zodpovednosti, pričom sa vôbec nevysporiadali s touto podľa nej zásadnou otázkou. Navyše súdy vôbec neodôvodnili v čom malo spočívať jej nebanlivostné zavinenie vo vzťahu k strate vyšetrovacieho spisu, nevysporiadali sa s príčinnou súvislosťou medzi jej zavinením a spôsobeným následkom, čím považuje prvostupňové rozhodnutie i uznesenie odvolacieho súdu za arbitrárne.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa písm. i/ § 371 Tr. por. prvostupňový súd podľa nej nesprávne použil iné hmotnoprávne ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b/ zák. č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, pretože vyšetrovateľ neplní úlohy podľa tohto ustanovenia, ale podľa § 2 ods. 1 písm. d/ „výkonom vyšetrovania o trestných činoch a skrátené vyšetrovanie o trestných činoch“, preto zistenie prvostupňového súdu, že stratou spisu (originálu a konceptu) znemožnila odhalenie trestného činu a zistenie páchateľa, je v rozpore s týmto ustanovením.

Napokon uviedla, že v dôsledku týchto pochybení došlo k porušeniu článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spočívajúceho v práve na spravodlivý proces a súdnu ochranu.

Dovolaiteľka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jej neprospech, zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave i rozsudok Okresného súdu Bratislava IV a prikázal prvostupňovému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Prvostupňový súd v súlade s § 376 Tr. por. doručil dovolanie obvinenej na vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Bratislave.

Prokurátor navrhol dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., pretože podľa neho nie sú dané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por. o ktoré sa dovolanie opiera.

Po tomto postupe predložil okresný súd dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd na neverejnom zasadnutí (§ 382a Tr. por.) po preskúmaní napadnutého uznesenia zistil, že dovolanie obvinenej Mgr. C. M. je dôvodné.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podstatou práva na obhajobu, ku ktorému smerujú všetky základné zásady trestného konania, je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, o ktorom nie sú žiadne pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S tým súvisí povinnosť orgánov činných v trestnom konaní objasňovať s rovnakou

starostlivosťou okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby súdu umožnili spravodlivo rozhodnúť.

Náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie.

V posudzovanej veci sa nepostupovalo dôsledne podľa tejto zásady, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa písm. c/ § 371 ods. 1 Tr. por.

Skutok - skutková veta ako ju ustálil súd prvého stupňa vzbudzuje pochybnosti o tom kedy a za akých okolností malo dôjsť k strate spisu v trestnej veci, v ktorej obvinená ako vyšetrovatelka vykonala úkony trestného stíhania.

Skutkové zistenie, že sa tak stalo „v nezistenom období, pravdepodobne v čase od 30. marca 2010 do 7. júna 2010“ nebolo preukázané žiadnym vo veci vykonaným dôkazom.

Doteraz nebolo zistené, či k strate spisu došlo v čase, keď ho mala pridelený na vybavenie obvinená alebo až po jej odchode 07. júna 2010 na iné pracovisko Policajného zboru, najmä keď dozorovému prokurátorovi až 11. marca 2011 bolo prípisom z M. oznámené, že došlo k nezvratnej strate celého vyšetrovacieho spisu PPZ-208/HCP-OV-2006 týkajúceho sa obvineného B. E..

Z uznesenia vyšetrovateľa Odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti Úradu hraničnej a cudzineckej polície PPZ SR z 13. decembra 2006, ČVS:PPZ-208/HCP-OV-2006 vyplýva, že obvinenie pre zločin prevádzachstva podľa § 355 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. nebolo vznesené proti B. E. ako to uvádza prokurátor v uznesení o zastavení trestného stíhania, ale proti obvinenému B. E., nar. XY.

Aj návrh na podanie obžaloby z 30. marca 2010 založený v spise na č. l. 127 je proti obvinenému B. E., pritom 8. júla 2008 je obvinený B. E. vypočutý ako svedok, že brat mu musel vziať jeho občiansky preukaz, ktorý si zabudol doma, hoci pri zadržaní hraničnou políciou 13. decembra 2006 zadržaný B. E. predložil ku kontrole svoj cestovný pas a nie občiansky preukaz.

Ak trestné stíhanie bolo vedené proti B. E., nestačilo zmenu v osobe páchatel'a poznačiť v zápisnici o výsluchu obvineného B. E. zo 06. apríla 2011 pravú identitu páchatel'a. Z tohto malo byť totiž podľa prokurátora v zastavujúcom uznesení zrejmé, že išlo o B. E. a nie B. E..

Z dokazovania nie je zjavné na základe akých skutočností resp. dôkazov došlo k poznaniu pravej identity páchatel'a najmä za situácie, keď podľa oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na č. l. 140 v Registri trestov B. E. má dva záznamy a B. E. je bez záznamu v tomto registri. Prítom „obvinený B. E.“ pri výsluchu 13. decembra 2006 po jeho zadržaní na čl. l. 86 - 91 uviedol, že v minulosti už viezol takéto osoby do Rakúska asi tri alebo štyri krát...“a zaväzujem sa spolupracovať s políciou“ a muža, ktorý ho na takúto činnosť kontaktoval „označím políciou“.

Navyše pri zisťovaní „osoby obvineného“ je uvedené - predošlé tresty - Okresný súd Považská Bystrica vydal dňa 14. novembra 2005 trestný rozkaz pod sp. zn. 1 T 240/05 s uloženým trestom odňatia slobody na 6 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 rok za poškodzovanie cudzej veci podľa § 9 ods. 2, § 257 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Žiadal preto prokurátora o začatie konania o dohode o vine a treste.

Podľa skutkovej vety rozsudku súdu prvého stupňa obvinená stratou originálu a konceptu vyšetrovacieho spisu znemožnila odhalenie trestného činu a zistenie páchatel'a, čím nastala dôkazná núdza, ktorú už nebolo možné rekonštrukciou spisu odstrániť, preto v rozpore s ustanovením § 1 ods. 1 Trestného poriadku trestný čin nebol náležite zistený a jeho páchatel' podľa zákona spravodlivo potrestaný a v dôsledku faktickej neexistencie dôkazov muselo byť stíhanie osoby obvinenej v trestnom konaní zastavené.

Táto skutková veta sa opiera o uznesenie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV z 10. mája 2011, sp. zn. 1 Pv 998/06 proti obvinenému B. E., ktorý na základe toho, že B. E. ako obvinený odmietol vypovedať, pri strate vyšetrovacieho spisu a z toho vyplývajúcej nedostupnosti dôkazov, či už ide o zápisnicu s priznaním obvineného, zápisnicu o výsluchu jednotlivých svedkov (výsluchov svedkov - utečencov z Indie bez cestovných dokladov) zápisníc o konfrontáciách a listinných dôkazov dospel k záveru, že neexistujú žiadne dôkazy, ktoré by odôvodňovali, že sa stal predmetný skutok.

Na základe dôkaznej núdze preto trestné stíhanie proti obvinenému B. E. podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. por. zastavil.

V tejto súvislosti treba uviesť, že dôkazná núdza sama osebe neznamena, že skutok sa nestal, ale ide o dôkaznú situáciu, ktorá neumožňuje usvedčenie obvineného zo spáchania tohto skutku, teda trestné stíhanie nemalo byť zastavené podľa vyššie uvedeného ustanovenia Trestného poriadku.

Toto formálne pochybenie treba rozlíšiť od materiálnej podmienky zastavujúceho uznesenia.

V danom prípade pri trestnom čine - prečine marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák. bolo treba v rámci vyriešenia predbežnej otázky § 7 ods. 1 Tr. por. posudzovať, či v dôsledku straty vyšetrovacieho spisu (originálu i konceptu) spolu so zaistnými vecami došlo k situácii, že „dôkaznú núdzu nebolo možné rekonštrukciou odstrániť.“

Podľa dovolacieho súdu orgánom prípravného konania nič nebránilo „zistiť pravú totožnosť páchatel'a predmetného skutku a okolností, za ktorých bol spáchaný a to znovu vykonaním dostupných dôkazov okrem „výsluchu utečencov z Indie bez cestovných dokladov.“

Tieto skutočnosti bolo treba zisťovať výsluchom „zmiešanej hliadky, ktorá vodiča a utečencov odovzdala vedúcemu smeny Oddelenia hraničnej polície P. k ďalšiemu riešeniu“ tak, ako to vyplýva zo správy o stave trestného konania z výjazdu zo 14. decembra 2006 vypracovanej vyšetrovateľom kpt. H. O. (č. l. 147). Zistiť čo sa stalo s utečencami, preveriť tvrdenia svedka B. E. pri výsluchu 08. júla 2008, že jeho brat B. E. mu dňa 23. decembra alebo deň predtým, keď nebol doma, musel zobrať občiansky preukaz, pričom o tom, že ho zadržala hraničná polícia sa dozvedel až asi o dva dni t. j. asi 25. decembra 2006, pritom videl uznesenie vystavené na jeho meno a tak otec B. volal do Bratislavy vyšetrovateľovi a oznámil zámenu osôb.

Je preto evidentné, že „svedok“ B. E. vypovedal v rozpore s nepochybným zistením, že ku skutku došlo 13. decembra 2006 a nebol mu odcudzený občiansky preukaz, ale vodič - páchatel' - sa preukázal nie občianskym preukazom, ale cestovným pasom č. XY, r. č. XY na meno B. E..

Vyšetrovateľovi vykonávajúcemu rekonštrukciu nič nebránilo zabezpečiť ďalšie dôkazy zo „zoznamu vykonaných a navrhovaných dôkazov“ z návrhu na podanie obžaloby na č. l. 153, prípadne ďalšie, ktorých vykonanie by sa ukázalo byť potrebným na zistenie páchatel'a a skutkového stavu.

Ak sa v posudzovanej veci tak nepostupovalo a dokazovanie sa viedlo len na zistenie, či obvinená „zavinila“ stratu inkriminovaného spisu, došlo zásadným spôsobom k porušeniu jej práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Zákonným znakom prečinu marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1 Tr. zák. po objektívnej stránke je zmarenia alebo podstatné sťaženie plnenia dôležitej úlohy.

Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje nebanlivostné zavinenie vo forme vedomej alebo nevedomej nebanlivosti.

V posudzovanej veci tým, že sa nezisťovalo, či boli splnené aj materiálne podmienky pre zastavenie

trestného stíhania „pre nemožnosť vykonania rekonštrukcie spisu“ a z toho vyplývajúcej dôkaznej núdze, nezistilo sa ani, či strata vyšetrovacieho spisu sama osebe zmarila alebo podstatne sťažila trestné stíhanie „páchateľa“ v takejto trestnej veci.

Pokiaľ ide o namietané naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je potrebné konštatovať, že dovolací súd zásadne nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Dovolací súd nie je oprávnený ani posudzovať úplnosť skutkových zistení ustálených v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v ňom vykonaných dôkazov. Pokiaľ však došlo pri zisťovaní skutkového stavu k porušeniu práva obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako v danom prípade, potom je zároveň naplnený aj dovolací dôvod podľa písm. i/ uvedeného zákonného ustanovenia, pretože len dodržaním procesného postupu v súlade s Trestným poriadkom pri vykonávaní jednotlivých dôkazov, majú na zreteli pritom i právo na obhajobu obvineného a právo na spravodlivý proces, možno správne ustáliť skutkový stav a správne ho potom i právne posúdiť. Ak sa tak nestalo, potom i táto skutočnosť, podobne ako je tomu v prípade, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/ § 371 ods. 1 Tr. por.), napĺňa dovolací dôvod podľa písm. i/ § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (publikovaného pod č. 209/1992 Zb. - ďalej „dohovor“) upravujúceho právo na spravodlivé súdne konanie, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Je potrebné uviesť, že ani dovolacie konanie nestojí mimo rámca práva na spravodlivé súdne konanie (spravodlivý proces) garantovaného článkom 6 dohovoru. Podstata práva na spravodlivý proces spočíva v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a v povinnosti súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby uplatneným právam bola poskytnutá ochrana v medziach zákonov. Právo na spravodlivý proces pritom nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale túto v určitej kvalite aj dostať.

Podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Vychádzajúc z týchto princípov dovolací súd napriek tomu, že je viazaný dôvodmi dovolania v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. v súlade s právom obvineného na spravodlivý proces a súdne konanie, na podklade vyššie uvedeného dospel k záveru, že sú naplnené oba uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. por.

Navyše dodáva, že napriek tomu, že obvinená bola uznaná za vinnú z prečinu, súdy sa vôbec nevysporiadali s ustanovením § 10 ods. 2 Tr. zák. o materiálnom korektíve, obzvlášť, keď v danom prípade má ísť o spáchanie prečinu zavineného z nebanlivosti.

Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. ak bol dovolacím súdom zistený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., vysloví rozsudkom porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, o ktoré sa tento dôvod opiera.

Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. súčasne s výrokom uvedeným v odseku 1 dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, alebo aj chybné konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd podľa okolností prípadu zruší aj predchádzajúce rozhodnutie súdu prvého stupňa. Ak je nezákonný len niektorý výrok napadnutého rozhodnutia alebo rozhodnutia súdu prvého stupňa a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší dovolací súd len tento výrok. Ak však zruší hocí len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad. Zruší aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie

obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo niektorého jeho výroku prikáže spravidla súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací z vyššie uvedených dôvodov vyslovil vo výroku rozsudku uvedené porušenie zákona v neprospech obvinenej Mgr. C. M., zrušil napadnuté uznesenie i rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce a prikázal Okresnému súdu Bratislava IV, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K vráteniu veci súdu prvého stupňa došlo preto, že vytýkané nedostatky majú síce pôvod v prípravnom konaní, ale samosudca mohol tieto pochybenia zistiť pri preskúmaní obžaloby podľa § 241 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 391 ods. 1 Tr. por. je orgán - okresný súd, ktorému vec bola prikázaná, viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie nariadil.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.